

over, at disse Kommuner trænge til en ny Stat; i Kommissionsbetænkningen blev det i ethvert Tilfælde antydet, at ved at pålægge Maskinstatten vilde man ramme Formuen og netop de udenjogns boende, som have Fabrikker derude, og jeg erindrer, at det tillige blev fremhævet — jeg har ganske vist ikke Betænkningerne liggende for mig — at en saadan Stat vilde indbringe ret betydeligt. Da det nu er givet, at f. Eks. Sundbyerne og Kastrup ganske sikkert ville faa overordentlige Byrder af de ny Love, saa ser jeg ikke, hvis man overhovedet vil gaa den Vej, den ærede Minister gaar, at der er tilstrækkelig Grund til at fravige Maskinstatten. I Motiverne staar der intet andet, end at den Slags Bestatning er ufendt i Landets øvrige Kommuner. Ja, det kan man nok sige, men en Husstat er ogsaa ufendt i de egentlige Landdistrikter; naar man ikke har Betænknelighed ved det ene, synes jeg heller ikke, at man kan have Betænknelighed ved det andet. Jeg vil altsaa meget gerne vide, for det første hvad der er den egentlige Grund til, at den højtærede Indenrigsminister har fratrukket sin Kommissionsbetænkning og Afstillingen, og for det andet, naar man endelig skal skrive til en Stat, som i Virkeligheden i det væsentlige er en ny Stat for Landdistrikterne, hvorfor man saa ikke tager Maskinstatten med.

N. Andersen (Tisted Amts 3dje Valgkreds): Det foreliggende Lovforslag, der jo i strengeste Forstand maa siges at være en Undtagelseslov, er sikkert meget velbesøjet. Den Tilstand, som efterhaanden har udviklet sig i den store Taarnby Kommune, er sikkert af en saadan Beskaffenhed, at der maa træffes ekstraordinære Foranstaltninger, hvis man vil vente at kunne afværge en Katastrofe af en saadan Art, som vi heldigvis ikke kende noget til her til Lands. Det Forhold, som har bragt Taarnby Kommune ind paa en saadan Kalamitet, i økonomisk Henseende, at ekstraordinære Foranstaltninger, som sagt, ere nødvendige for at spørge en Fallit, en Konkurs, er jo, som nu alle vide, en overordenlig stærk Bebyggelse af i det allervæsentligste alene uformuende, en overordenlig stærk Bebyggelse i Sundbyerne af Joll, som udelukkende henhøre til den arbejdende Klasse, og som altsaa have meget ringe Staaetværdi. Det Spørgsmaal er jo heller ikke nyt, hvorledes man skulde raade Bod paa den Kalamitet, der derved er fremkommen; det er jo ikke noget nyt, det har været fremme gentagne Gange her paa Rigsdagen under noget forskellige Former; derfor undrede det mig noget at høre det

Foredrag, vi nu hørte fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Gauridsen), og som, saa vidt jeg erindrer, var en stærk Modstander af Forslaget, som det forelaa sidste Gang, og som egentlig, saa vidt jeg den Gang forstod ham, var nærmest en Tilhænger af at blive staaende ved det, den højtærede Minister nu har foreslaaet. Men hvorledes det nu end forholder sig, er det jo en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at det skulde være en ganske ligefrem Sag, at Ministeren havde fremsat et Forslag om at adskille Taarnby Sogn i to Kommuner, idet — vi vide jo ret vel, hvorledes det gaar til — Betingelserne herfor aldeles ikke ere til Stede, idet der ikke er to Soane. En Kommune kan jo desuden kun adskilles, naar Flertallet af de stemmeberettigede, de valgberettigede i de paagældende Distrikter ønsker sig udført og stemmer derved. Da et saadant Ønske i de senere Aar jo aldeles ikke er fremkommet fra nogen Del af Taarnby Kommune, er det jo en given Sag, at Afstillingen kun kan finde Sted ved Tvang, og en saadan Afstilling har næppe nogen Sunde været paatænkt end sige gennemført her i Landet. Man lader i Mindelighed Kommunerne selv raade for; om de ville stilles ad eller blive sammen, og jeg tror derfor, at det er særdeles vel motiveret, naar den højtærede Minister har taget den Del ud af Forslaget, som det tidligere foreslaa, og her har holdt sig til dette ene, som saavel den ene Del som den anden Del af Kommunen ønsker, nemlig at saa indført en Husstat. Jeg skal erkende, at der var et andet endnu mere probat Middel, hvis man blot kunde benytte det, til at hjælpe Taarnby Kommune paa Fode, det var simpelthen dette at indlemme Sundbyerne i Kjøbenhavn. Det vilde vel næppe være særdeles uretfærdigt, om man gik til en saadan Foranstaltning, men der støder man atter paa den samme Vanskelighed, som jeg før nævnte, at Kommunerne, henholdsvis Kjøbenhavn og Taarnby, rimeligvis vilde have meget ondt ved at enes om Betingelserne, under hvilke en saadan Ordning skulde finde Sted for Sundbyernes Vedkommende, og jeg antager heller ikke, at det høje Ting vilde gaa over til i dette Tilfælde at anvende Tvang, med mindre der var Nødstilstand til Stede i et saadant Omfang, som der endnu heldigvis dog ikke er; selv om det altsaa var det ønskeligste og det, der vilde hjælpe Taarnby Kommune bedst, antager jeg, at man kan se bort fra det foreløbig, da det næppe i en anskuelig Fremtid vil lade sig gøre. Tilbage staar efter mit Skøn kun dette ene, som det paagældende Lovforslag